

ROBERT BRYNDZA

COCO

PINCHARDOVÁ:

Moje

TLUSTÁ
OPIILÁ SVATBA

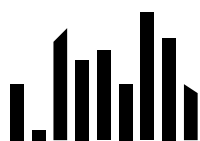
Nikdy není tak špatně,
aby nemohlo být ještě hůř.

COSMOPOLIS

ROBERT BRYNDZA

COCO PINCHARDOVÁ: MOJE TLUSTÁ OPILÁ SVATBA

COSMOPOLIS

ROBERT BRYNDZA

COCO

PINCHARDOVÁ:

Moje **TLUSTÁ**

OPIIÁ SVATBA

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

COCO PINCHARD'S BIG FAT TIPSY WEDDING

Copyright © 2013 by Raven Street Ltd

Text © Robert Bryndza, 2013

Translation © Ivana Skenderija, 2022

© Grada Publishing, a. s., 2022

Z anglického originálu vydaného v roce 2013 přeložila s přihlédnutím ke slovenskému překladu Ivana Skenderija
Za laskavé svolení využít jeho slovenský překlad děkujeme Jánů Bryndzovi
Odpovědná redaktorka Markéta Šlaufová
Redakční úpravy a korektury Monika Jitřenková
Grafická úprava a sazba Roman Křivánek, Art007
Obálka Petr Hůlek, Honewa

Vydala Grada Publishing, a. s., pod značkou Cosmopolis v Praze roku 2022 jako svou 8473. publikaci

Tisk Tiskárny Havlíčkův Brod, a. s.

Grada Publishing, a. s.,
U Průhonu 22, Praha 7

ISBN 978-80-271-4808-0 (ePub)

ISBN 978-80-271-4807-3 (pdf)

ISBN 978-80-271-0541-0 (print)

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, podniky, organizace, místa a události jiné než běžně známé jsou buď produktem autorovy fantazie, nebo jsou použity fiktivně. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, živými či mrtvými, událostmi nebo místy je zcela náhodná.

Všem, kterým se líbila kniha
Ne tak úplně soukromé e-maily
Coco Pinchardové.

Děkuju vám za krásné vzkazy,
e-maily a recenze.
Tahle kniha je pro vás.

LISTOPAD 2010

Odesláno: Neděle 14. listopadu 21:56

Adresát: chris@christophercheshire.com

Milý Chrisi,

dnes nastal den D. Rosencrantz se odstěhoval. Můj jediný syn si pochopitelně nemohl vybrat míň vhodnou chvíli. Jsem pozadu s rukopisem své nové knihy *Vévodkyně z Yorku: Agentka*. Celý den jsem strávila ve své pracovně a místo toho, abych se soustředila na práci, jsem jen smutnými očima sledovala, jak za vydatné pomoci svého otce a Adama zápolí s krabicemi.

Pořád za mnou běhal, aby mi ukázal věci, které objevil při balení, včetně toho plyšového čokla, kterého dostal v den svých křtin. Nechali jsme ho pokřtít až ve třech letech, neměla jsem pocit, že je s tím třeba nějak moc spěchat. A jasně že ne v kostele, ale na naší zahradě, kde jsme si pronajali party stan.

Pamatuju si, jak se ho kněz ptal, jak toho pejska pojmenuje.

„Co třeba nějaké krásné jméno, co znáš z nedělní školy?“ navrhl se šálkem čaje v ruce. „Noe? Jákob? Abrahám?“

„Budu mu říkat... Čubka!“ zapištěl tříletý Rosencrantz. Farář zaskočilo a začal se dusit.

„Představuju vám svou novou Čubku!!!“ zakřičel Rosencrantz na celou rodinu a známé. „Čubka, Čuba, Čuba, Čubka, ČUBKA!!!“

Stan okamžitě ztichl.

„Líbí se mu slůvko čubka,“ zašeptala jsem se studem. „Neví, co to znamená... Nedávno jsem četla knihu Čubka od Roalda Dahla.“

„Doufám, že ne jako čtení na dobrou noc,“ ozval se kněz zhroženě. Asi stačí, když řeknu, že Rosencrantz už pak do nedělní školy nikdy nešel.

S láskou a nezapomenutelnými vzpomínkami jsem sledovala Čubku, posazenou vedle počítače. Chudinka, zažila toho s námi dost a dost, už není v nejlepším stavu. Čouhají z ní nitě, pracka drží asi jen na dvou a barva je neidentifikovatelná. Byla s námi na každé dovolené a s Rosencrantzem i v nemocnici, když mu operovali slepé střevo.

Vtom zazvonil na mém stolku telefon. Utřela jsem si slzy a zvedla ho. Volala Angie.

„Ahoj, drahá. Dopsala jsi už tu zatracenou knihu?“ zeptala se optimisticky.

„Snažím se ji dopsat, ale pořád mi voláš, jestli už jsem ji dopsala...“

„Musíš vymyslet nový název,“ přerušila mě Angie.

„Ale vždyť jsi říkala, že *Vévodkyně z Yorku: Agentka* je skvělý název.“

„Skvělý název to je, drahá. Je výborný. I na PR oddělení se jim zdá skvělý. Taky tvůj editor ho miluje...“

„Tak v čem je problém?“

„No, nakladatel si myslí, že název je příliš dlouhý.“

„Prosím? Asi mi něco uniklo.“

„Twitter je dnes strategickou součástí marketingu a bude i součástí promování tvojí knihy. Jeden příspěvek na twitteru může

mít maximálně dvě stě osmdesát písmen, znaků. Každá mezera se počítá jako písmeno. Nakladatelství si myslí, že použít dvacet šest znaků jen na název knihy je neekonomické.“

„Protrpěli jsme se dvanácti schůzkami jen kvůli názvu knihy! Nakonec nikdo neměl žádné námitky a všichni do jednoho souhlasili s názvem *Vévodkyně z Yorku: Agentka*. Nemůžeš se jim jako moje literární agentka vzepřít a dupnout si?!”

Najednou se v telefonu ozval rachot vrtaček. Angie si nechává rozšiřovat sklep v novém domě, aby se jí tam vměstnal bazén a místnost na masáže s lávovými kameny.

„Podívej, Coco,“ snažila se překřičet všechen hluk, „tím, že jsi dostala šesticifernou zálohu na knihu, tě nakladatel zahnal do kouta. Když řeknou, že název musí být kratší, tak musí být kratší. Myslíš, že tě do zítřka něco napadne?“

Hukot vrtaček nabral ještě větší grády. Chtěla jsem jí říct, že jen díky mojí šesticiferné záloze se bude za chvíli cachtat ve vlastním bazéne, ale rozkřičela se na dělníky a položila telefon.

Ve dveřích se objevil Rosencrantz: „Naložili jsme poslední krabice. Už tu zůstala jenom Čubka. Mám ji tu nechat, aby ti dělala společnost?“

„Ale ne, je tvoje, zlato.“ Na rozloučenou jsem pejska ještě pomazlila a Rosencrantz si ho s sebou odnesl dolů.

Notnou chvíli jsem jen tupě civěla na obrazovku počítače. Pak jsem ho vypnula a šla se podívat do Rosencrantzova pokoje. Byl skoro prázdný. Na stěně zůstal viset kalendář s akty francouzských ragbistů. Tváří měsíce listopadu – či lépe řečeno jeho prdelkou – byl namakaný blondýn, který chytal ze vzduchu oválný míč.

Z okna jsem dohlédla před garáž. Daniel s Adamem pomáhali Rosencrantzovi rvát krabice do Danielaova auta. Znova jsem se neubráníla slzám.

„No tak, maličká,“ ozvala se Ethel. Zjevila se mi po boku jako nějaký duch. Málem jsem vylítla z kůže. Na svůj věk má ta stará raketa pořádný talent strašit lidi. ☺ Z rukávu vytáhla kapesníček. Vděčně jsem si ho vzala a vysmrkala se.

„Věděla jsem, že tenhle den jednou přijde, ale doufala jsem, že ne tak brzy,“ řekla jsem jí smutně.

„Dyť už je to starej pardál, však už je čas, aby vylít z hnízda.“

„Ale proč musí vylítnout z hnízda zrovna do Penge? Je to nebezpečná čtvrt.“

„Aspoň se tam naučí, jak ve světě přežít bez máminý sukně. Vyrostete z něj chlapisko, jak má bejt, pěkně s chlupama na hrudi a všim, co má chlap mít. Nebo mu aspoň po zaplacení nájmu nezbyde dost merglí na vodchlupovací vosky a chlupy mu dorostou.“

Chlapi před domem dokončili nakládání. Rosencrantz nacpal poslední krabici do auta a Daniel zavřel kufr. Ten velký okamžik se nezadržitelně přibližoval. Jediné, co v tu chvíli stálo mezi mnou a syndromem prázdného hnízda, byla jedna zteplalá sklenička šampusu.

„Bože na nebi, budeš v cajku, maličká,“ soucitně pronesla Ethel. „Maloučko tu poklidíš, vyluxuješ a můžeš si sem nasadit toho svýho zajíčka... No koukej, kdo nám to přišel.“

Adam vešel do pokoje. V přiléhavém, zlehka propoceném tričku a ve vypasovaných džínách vypadal k nakousnutí. Z toho stěhování měl úplně napjaté svaly. Vypadal jako frajer z reklamy na Coca Colu.

„Co se tu děje? Coco, jsi v pořádku?“ objal mě a něžně mě políbil na čelo. „Autem jsme u něho za dvacet minut, nestěhuje se přece na Sibiř.“

„A co když cestou skončíme v zácpe? To bude trvat dvakrát dýl,“ popotahovala jsem.

„Však jo, dostaň to ze sebe všecko ven,“ podala mi Ethel další kapesníček. „Dyž já byla v přechodu, taky sem byla takhlenc na nervy.“

„Já nejsem v přechodu!“ vysmrkala jsem se.

„Jasně, maličká, dyž myslíš...“ mrkla šibalsky na Adama.

„Ethel, já nejsem v přechodu... neprocházím žádnými hormonálními změnami ani ničím jiným.“

„Co tu řešíte?“ zeptal se Daniel, který se k nám i s Rosencrantzem připojil.

„Nic neřešíme. Tvoje matka to má jako obvykle všechno pomotané.“

„Heleď, Coco, dyť máš základní příznaky přechodu, je to jasný jak facka,“ štěkla Ethel, když si zapalovala cigaretu. „Děcko už mít nemůžeš. Máš svý roky. Jediný ženský, co mají děcka ve tvym věku, sou Italky a ty sou napumpovaný hormónama.“

„Změňme téma. Nemůžeme si povídat o něčem hezkém? Třeba kdy zase uvidím svého skvělého synka?“ přitáhla jsem Rosencrantze do společného objetí s Adamem.

„Máš na mysli našeho synka?“ zamračil se Daniel.

„Všichni dobře víme, kdo jsi,“ zahučel na něj Rosencrantz.

„Vypadá to spíš, že z historie tohoto domu jste mě vymazali,“ odvětil Daniel uraženě. „Všiml jsem si, že už ani na záchodě dole v přízemí nemáte moji fotku.“

„Všem už lezlo na nervy, jak jsi z ní na nás civěl, když jsme se snažili koncentrovat na jiný aktivity,“ odsekl mu Rosencrantz.

„Vážně to nebyla tvoje nejpovedenější fotka, Danieli. Byl jsi na ní zarostlý a pózovals s myškou Minnie,“ zastala jsem se Rosencrantze.

„V Disneylandu to náhodou byla legrace,“ bránil se Daniel. „Ta fotka je pro mě plná šťastných vzpomínek... když jsme ještě byli rodina.“

„Jasnačka, na to jsi ale mohl myslet tehdy, co jsme tě nacytali, jak u nás brousíš Sněhurku,“ ohradil se Rosencrantz.

„Rosencrantzi! Takhle s otcem nemluv!“

„Máma má pravdu. Poslouchej jí, synku. Všecky hříchy sou zapomenutý.“

„Počkat, počkat, já na nic nezapomněla,“ zarazila jsem rozjetého Daniela.

„No, pěkně rychle si ho přetahuješ na svoji stranu,“ ukázal Daniel prstem na Adama.

„S Adamem jsme spolu něco přes rok a my dva jsme rozvedení osmnáct měsíců. Co je na tom rychlého?“ zeptala jsem se ho ironicky.

Tři nejdůležitější muži mého života tu stáli přede mnou, čepýřili se jako kohouti a evidentně je svrběly dlaně. I v Ethelině tváři se odráželo očekávání rvačky.

„Poslouchejte všichni, měli bychom se zkusit trochu uklidnit,“ pokusila jsem se zachránit situaci. „Co bylo, bylo... i když... Víte co, pojďme si raději dát něco dobrého k pití.“

Na odchodu Ethel utrousila: „To je ale sladká prdýlka, kdopak je to?“

Všichni se otočili k nahému hráči rugby na plakátu visícím na stěně.

„To je Pierre Rabadan, babi,“ odpověděl Rosencrantz, když sundával ze stěny poslední věc, která připomínala jeho pokoj.

„Koloušku, ta tvoje taky vůbec nejni k zahazení,“ obrátila se Ethel na Adama. „Na tu tvoji svalnatou prdýlku bych si mohla postavit i hrnek s kafem...“

Adam se na ni usmál a lišácky se podíval na svůj zadek. „Začal jsem párkrát týdně chodit na jiu-jitsu.“

„Varuju tě, nenech se oblnout tím jejím starým...šarmem,“ ušklíbla jsem se na Adama. Po schodech dolů Daniel brblal, že jeho vlastní máma *jeho* zadek nepochválila.

Naposledy jsem se rozhlédla po Rosencrantzově pokoji (ted' už bývalém) a se smutkem v duši jsem zavřela dveře.

Než nastoupil Rosencrantz do auta, tiskla jsem ho k sobě tak dlouho, jak to jen šlo. A když se s Danielem a Ethel vydal do svého nového domova na druhé straně Temže, nepřestávala jsem mávat a šťastně se na něj usmívat, dokud nebyli z dohledu.

„Ale no tak, nebreč,“ chytil mě Adam kolem pasu.

„Bude v pořádku, vid?“

„Je chytrý po tobě, mazaný po Danielovi a po Ethel zdědil její dar výřečnosti. Samozřejmě že bude v pořádku.“

Vrátili jsme se zpět do domu.

„A teď jsme tu jen my dva,“ pronesl Adam. „Máme celý dům jen pro sebe.“ Odhrnul mi pramínek vlasů z tváře a naklonil se ke mně, aby mě políbil.

„Musím dokončit tu knihu,“ protestovala jsem chabě.

„Je mi líto, kniha bude muset počkat,“ zašeptal s dábelským úsměvem. „Teď si tě беру nahoru.“

Když si mě přehazoval přes rameno jako bych nevážila nic, zapíštěla jsem. Pak mě odnesl nahoru po schodech.

„Ethel má pravdu,“ zašeptala jsem, když jsem stiskla jeho nádherně vypracovaný zadek. „*Dal* by se na něj postavit hrnek s kafem.“

„Je celý tvůj, miláčku,“ odpověděl mi se sexy zavrčením Adam, když mě hodil na postel.

Kvůli Adamovi jsem měla s rukopisem ještě o dost větší zpoždění... Ale právě jsem knihu dopsala a poslala ji Angie.

P. S.: Musíme se brzy vidět. Hrozně dlouho jsem se s Tebou ani s Marikou neviděla. Mám takový pocit, že jsem zanedbala své dva nejlepší přátele. ☺

S láskou, Coco
XOXO

Odesláno: Pondělí 15. listopadu 08:14

Adresát: rosenkrantzpinchard@gmail.com

Rosenkrantzi,

jaká byla první noc v novém domově? Byl ses už porozhlédnout po okolí? Buď na sebe prosím v noci v ulicích Jižního Londýna opatrný a pořád u sebe nos ten malý deo sprej, co jsem ti koupila v drogerii. Funguje líp než slzák.

Zavolej mi, až si přečteš tenhle mail.

S láskou, MÁMA

XOXOXOXO

P. S.: Nový název mojí knihy je *Agentka Fergie*. Mám takový pocit, že lidi budou trochu zmatení, zda jde o Fergie, vévodkyni z Yorku, Fergie z kapely Black Eyed Peas nebo trenéra Manchesteru United Alexe „Fergie“ Fergusonu. Angie je na větvi, že jsem PR ženské z nakladatelství ušetřila třináct znaků na tweetování.

P. P. S.: Chybíš mi!

Odesláno: Pondělí 15. listopadu 23:36

Adresát: marikarolincova@hotmail.co.uk

Ahoj Mariko,

Adam mě po práci překvapil donáškou výborného čerstvého sushi. Než jsem se osprchovala a převlékla, krásně prostřel stůl, zapálil na něm svíčky a jídlo naaranžoval. Uvítal mě sklenkou vychlazeného šampaňského.

„Chtěl bych připít na svoji úžasnou a talentovanou přítelkyni a dokončení její knihy. Jsem na tebe moc pyšný a moc tě miluju,“ pronesl a připili jsme si.

„Já tě taky miluju,“ řekla jsem na to.

Při přípitku na mě mrkl a úplně mě tím dostal. Byla to naše první společná noc o samotě od doby, co se odstěhoval Rosencrantz. Při jídle se mě zeptal, zda můžeme příští víkend začít s nastěhováním jeho věci.

„Nemůžu uvěřit, že do toho opravdu jdeme a budeme spolu žít,“ zasnila jsem se.

„Jasně! Budeme žít na hromádce! Chceš si nechat svoji postel, anebo sem nastěhujeme moji?“

„Dáme sem tu tvou. Je to ta nejpohodlnější postel na světě.“

„Dobře, bude to, jak si jen přeješ,“ zazubil se a dolil mi šampaňské.

Celým večerem se linulo vzrušující očekávání milování pod vlivem šampaňského. A Adam nezklamal. Dělal jsme to na kuchyňském ostrůvku! Linka z granitu trochu studila a troška pálivé wasabi pasty se mi dostala do intimních míst (aúúúú), ale bylo to nádherné.

Ale to, co se stalo pak... Adam nám šel dolít šampaňské. Natáhl si boxerky a zrovna ve chvíli, kdy jsem obdivovala jeho svaly, si uprdl. Neudělal to vůbec náhodou, trošku se na to dokonce našteloval... a pak pokračoval v dolévání našich sklenic. Ten zvuk (nemůžu uvěřit, že o tom vůbec píšu) úplně zabil romantickou atmosféru (a málem i sfoukul svíčky tu atmosféru dokreslující).

„Ups,“ zašklebil se, když pokládal mou sklenici vedle mě na kuchyňský ostrůvek. Já tam zůstala ležet s otevřenou pusou.

„To jsi nikdy předtím neudělal!“ řekla jsem mu, posadila se a snažila dostat ke svým kalhotkám odhozeným na druhou stranu kuchyně na odšťavňovač.